

GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

LETO III.

VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA

ŠTEV. 3

Ves katoliški svet je te dni proslavljal jubilej osemdesetletnice rojstva in 17. obletnico kronanja sv. očeta Pija XII. Izredno veličino osebnosti Pija XII pa ne priznava samo katoliški svet; ves svet je zri te dni na prestol sv. Petra kot na varen svetilnik resnice in pravice, ko z njega daje navodila verske in kulturne vsebine papež, ki ga že danes prištevajo med največje like tega stoletja.

Slovenski narod se mora za svoj narodni obstoj in za vsebino svoje narodne duše največ zahvaliti dejstvu, da je rasel v okviru katoliške Cerkve. V najbolj nevarnih prelomnih dobah nas je reševala zvestoba Cerkvi. Geniji našega naroda so najbolj pristno izražali našo osebitost, ko so bili v skladu z duhom in cilji Cerkve.

Po katastrofi druge svetovne vojne so slovenski begunci v Piju XII. našli svojega najboljšega očeta in zaščitnika. Pod njegovim vodstvom je Cerkev spremljala našo pot skozi težave in nam jih pomagala prebroditi. Duhovne in kulturne ustanove med slovenskimi izseljenci je takoj v polni meri podprl sv. oče Pij XII. in to z ljubeznijo in navdušenjem.

Slovenski kulturni delavci pa zlasti v teh dneh moremo zreti z vsem zanosom in spoštovanjem na velikega Učenika in Voditelja Cerkve, modernega oblikovalca kulture in idejnega usmerjevalca njene prave vsebine. Obenem z vsemi se pridružujemo hvaležnim željam in molitvam k Bogu za jubilej velikega papeža Pija XII.

JUBILEJ v PAPEŽA PIJA XII

RAZPIS LEPOSLOVNIH NAGRAD

Slovenska kulturna akcija more sporočiti vsem svojim prijateljem po svetu, da je neimenovani rojak, ob uspehu lanskoletnega natečaja, znova omogočil razpis leposlovnih nagrad. Na seji širšega odbora Slov. kult. akcije, dne 25. februarja 1956, je bilo sklenjeno odposlati vsem važnejšim slovenskim publikacijam po svetu naslednje besedilo s prošnjo za objavo:

Mecen, ki želi ostati neimenovan, je Slovenski kulturni akciji v Buenos Airesu zopet omogočil, da za leto 1956 razpiše

Božične leposlovne nagrade

v skupnem znesku 10.000 argentinskih pesov z namenom, da se poživi slovensko ustvarjalno delo.

LEPOSLOVNE NAGRAD

Te dni, ko se tiska ta številka Glasu, beró okoli po svetu o uspehih lanskoletnega razpisa leposlovnih nagrad. Enajst izvirnih rokopisov, poslanih iz Argentine, Anglije, Avstrije, Jugoslavije in Združenih držav ameriških in to od ljudi, ki zadnjih deset let niso izdali nobene knjige, je pokazalo, da neimenovani mecen ni bil samo izraz kulturne zrelosti nekega posameznika v emigraciji, ampak tudi pravičnega gledanja v bodočnost. Namen, „da se poživi knjižno ustvarjalno delo“, je bil dosežen v polni meri.

Danes moremo z veseljem sporočiti vsem po svetu raztresenim ustvarjalcem, pa tudi vsem bralcem naših publikacij, da smo dobili sporočilo neimenovanega mecena, ki znova poklanja 10.000 argentinskih pesov za „Božične leposlovne nagrade 1956“. Prepričani smo, da bo tudi letos „dalo žlahaten plod veliko dejanje prvega slovenskega mecena v tujini“, kakor smo brali v prvi letošnji številki Glasu, in da se bodo znova oglasili znani in neznani avtorji iz vseh koncev sveta, kjer pač že živi slovenski besedni ustvarjalec.

Pesniki in pisatelji, ki jim sredi težke vsakodnevne bor-

1. Nagrade so tri in sicer v zneskih: 5.000, 3.000 in 2.000 arg. pesov.

2. Prispevki morajo biti izvirna dela, ki še niso bila objavljena ali delno izvajana (roman, drama, zbirka pesmi ali novel).

3. Sodelovati more vsak kjerkoli živeči slovenski književnik, razen članov žirije in nagrajenecv prejšnjega natečaja.

4. Rokopise je treba poslati do 31. oktobra 1956 in sicer v dveh na stroj pisanih izvodih na naslov: Slovenska kulturna akcija — Leposlovne nagrade; Alvarado 350, Ramos Mejía, Prov. Buenos Aires, Argentina.

5. Rokopisi morajo biti opremljeni s šifro. Pravo ime ali psevdonom, katerega nosilec pa mora biti znan vsaj enemu članu razsodišča, je treba poslati v rokopisu priloženi zaprti kuverti, ki nosi isto oznako kot rokopis. Kuverte se odpro na dan razglasitve, t. j. 22. decembra 1956. Objavljena bodo samo imena nagrajenih avtorjev, ostali rokopisi ostanejo na uporabo piscem. Slovenska kulturna akcija pa lahko z avtorjevim dovoljenjem objavi tudi nenagrajeno delo.

6. Pod psevdonom poslano in nagrajeno delo se more tudi pod psevdonom izdati, če avtor to želi.

7. Nagrade so izplačljive v Buenos Airesu.

8. Sodelujoči pristane na to, da bodo nagrajena dela izdana v knjižnem programu Slov. kult. akcije za leto 1957 ali kasneje. Nagrajena dramska dela bodo po mož.

Avtor romana „Zôri, noč vesela“
Marijan Marolt

be za življenjski obstoj prim. kuje časa tudi za najbolj elementarne kulturne potrebe si kradejo ure spanca, da morejo sodelovati pri simbolični tekmi, kjer gre morda bolj za to, kdo sodeluje, kakor pa za to, kdo je nagrajen. Drugi, ki so molčali desetletja, znova prijemajo za pero, ker slutijo, da imajo komu pisati, da imajo še kaj povedati. Tisti, ki so pisali za predale, ali pa so vedeli, da bodo pisali za predale, če bodo kaj napisali, se zavedajo važnosti teh natečajev.

Uspeh nagradnega natečaja pa ni razviden samo iz števila sodelujočih. Številna pisma onih, ki niso mogli sodelovati, pričajo o prijetni zavesti, ki se je po tolikih letih zbudila v njih: ljudje vabijo k ustvarjanju, ljudje pričakujejo njih dela, ljudje žele presoditi njih pisanje, pogovoriti se z njimi, pa čeprav živijo v pariškem predmestju, sredi starega Rima, na „mrtvi straži“ v Trstu, sredi žejenih irskih planjav, ali tudi sivih newyorških nebotičnikov... ali pa neznan in s tujimi imeni sredi neznanega kraja v domovini. Kaj ni ta zavest danes še bolj kot kdaj koli prej svobodnemu umetniku edino plačilo?

Vse slovenske publikacije v zamejstvu, ki so že lani kdaj s težavami a vendar s požrtvovalnostjo sodelovale pri objavi leposlovnih nagrad, so in bodo tudi letos gotovo stori e, da bodo vsi pisci in pa tudi bralci premišljevali o tem novem upamo da tradicionalnem „revolucionarnem koraku“ v naši kulturni zgodovini.

Čas — sicer počasni a pravični sodnik vseh vrednot — pa bo nekoč pokazal neimenovanemu mecenu, vsem piscem, pa tudi vsem onim, ki javno ali na skrivaj sledijo našemu delu, pomen tega našega drobnega dela.

POGLAVJA NOVEGA ROMANA

Knjiga „Zôri, noč vesela“ je izšla. Že jo lahko dobite, broširano za 30, vezano za 40 pesov pri Kulturni Akciji, Alvarado 350, v dušnopastirski pisarni, Victor Martínez 50 in pri poverjenikih; naročnikom jo bo prinesel poverjenik ali pismonoša na dom.

Bralec pogleda najprej zunanost. Dosedanje naše knjige v prozi so imele bele ovitke: ta je temen, iz teme pa se blešči bela cerkev, kjer se pri polnočnici odigrava zadnje poglavje. Ovitek je vrezal v les Andrej Makek, iz naše umetniške šole, ki bo te dni pričela svoje drugo leto preizkušnje.

Zgodba ima enajst poglavij, vsako obsega 20 strani, nekaj več ali manj. V prvem gre *krinolina na sprehod*. Krinolina, v kakršno vidimo oblečeno gospo Amalijo, Baragovo sestro, in kot jo nosi tudi Metka, nečakinja in gospodinja vrhniškega dekana. Ne more preboleti, Metka, da je ni vzel v zakon organist Leopold Cvek. Ne sprehodu zve, da sta nesrečni tudi sopranistka s cerkvenega kora Rezika in posestnica Žitkovka, ki ji umira mož. — Bajtarsko Reziko in premožno Micko Žitko združijo trpljenje. *Štirje bradači in en golobradec* — Cvek — marsikaj o teh ženskah povedó. — Rezika je ušla zapeljevanju gospodarja, ki mu je bila postrežnica. Njen bratec Primož jo maščuje. Cvek pomeri zato Primoževe *cajhaste hlače*, pa palica omahne. — Jeziki dolžijo Reziko, ne gospodarja. Sopevke napravijo *revolucijo na cerkvenem kora*, ki jo zaduši gospod dekan že v kali. — Peto poglavje opisuje Primožovo *birno, novo mašo* Mickinega brata in *smrt* njenega moža. Reziki je njen fant že prej pobegnil k vojakom. — L. 1866 izbruhne *vojska* na Laškem; v bitki pri Kustoci dobi Štefan težko rano. — Za vojsko pride še *kuga*, grda kolera. — Novo življenje prinese na Vrhniko slavni Wolf, ki slika cerkev in venomer kadi *viržinke*. — *Rossi in njegov „ma“*: Rossi je tržaški žid, trgovec, ki povabi Micko in Reziko v Trst, kjer najde Rezika svojega fanta („ma“ je tržaški medmet). — *Kampelc* je mož, ki v Trstu križa Mickino pot. — Večina ljudi, ki nastopa v romanu, se udeleži polnočnice, kjer prvič zadoni s kora Cvekova pesem „Zôri, noč vesela!“

To seveda ni vsebina romana, ampak le kratka oznaka 11 poglavij; skromno opozorilo, zakaj imajo poglavja takšne naslove. Žalostni in veseli so naslovi, najbolj veselo pa je zadnje poglavje, ko praznuje vsa srenja sveti Božič in poje z angelci glorio nebeškemu Detetu.

PRI AVTORJIH DHAULAGIRIJA

To ni tisti intervju, ki je prirejen po že ustaljeni shemi in se nikoli tako vršil ni, kot je zapisan. Po Cankarjevih „Obiskih“ se je tudi pri nas ta stvar izmaličila. Dinka Bertonec in dr. Vojka Arka nisem obiskoval zato, da bi jima predložil štiri, pet vprašanj, na katera naj čimprej pismeno odgovorita, jaz bi pa dodal, kako je bilo, ko sta spravila napisana vprašanja v žep.

To so le bežni, pa resnični spomini iz lanskega in letošnjega leta.

Ko se je vrnil Bertonec iz Azije, nisem bil med srečnimi, ki so prvi kaj zvedeli od njega. Pač pa je bil med njimi gospod Lenček, ki je takoj pobaral gornika, če bi za Slovensko kulturno akcijo popisal svojo pot. Ker je Dinko pisal dnevnik, se mu stvar ni videla nemogoča in je pristal. Dnevnik je fundament knjige, ki je zdaj v tisku in ima vsak čas iziti. V pisarni Slov. kult. akcije, ki je bila takrat še na Granaderosu, je N. Jeločnik napravil v pisalni stroj tri prepise dnevnika. Ker so bile v bežnih zapisih misli včasih samo skicirane, je moral biti Dinko navzoč. Sedel sem pri sosednji mizi, prisluškoval in ja motil z vprašanji. Bertonec je vedel na vsako vprašanje mnogokaj odgovoriti, jaz pa sem vedel, da bo ta knjiga zelo zanimiva. Bertonec je izreden človek: polno skrbi je imel z družbo pa tudi z lastno „formo“, pa je imel vendar vedno odprto oko, odprto uho in odprto srce za vse, kar se je okrog njega godilo.

Prav do istega prepričanja si moral priti, če si bil na predavanju, ki ga je imel Dinko na povabilo Planinskega društva nasproti Dekleve. Dve uri je govoril, nič teoretiziral; vse, kar je povedal, je bilo novo, njegovo.

Za sodelavca svoji obljubljeni knjigi si je izbral dr. Vojka Arka. Morda bi mu ta ali oni leposlovec priredil iz dnevnika pravega roman, ki pa ne bi bil več „zgodovinski“. Gorniški potopis je umetnina, če je resničen; ne realističen, še manj fantastičen, ampak iskren. V literarnem gorništvu Arko nima para med nami. Ni samo knjižničar andinskega kluba v Bariločah, je živi leksikon vse gorniške znanosti. Da, znanosti! Gorništvu ni navaden šport, je znanost, je filozofija (kot je rekel filozof Jug); je tudi umetnost, vsaj v reprodukciji doživljanja. In prav zato je Slovenska kulturna akcija poklicana, da to knjigo izda. Arko je enciklopedist gorništvu. Arko ne bi pisal romana o Dinkovem vzponu, on je le urednik knjige. Tako decenten, da je strogo ločil svoj prispevek od Bertonecjevga teksta. Tega dr. Arka sem srečal že enkrat v začetku naše argentinske pri seji Društva Slovencev; prav spoznal sem ga pa šele lani v prosincu v Bariločah.

Zanimalo me je takrat, koliko je knjiga že napredovala. Bilo je v najhujši sezoni. Bertonec je bil zaposlen, da sva se šele zadnje dni mojega bivanja srečala. Malce nerodno mu je bilo, da še ne more pokazati rokopisa. Obljubil pa je, da bo delo pospešil, čim bo glavne sezone konec. Z dr. Arkom sva govorila skoraj vsak dan. Povedal je več: da so res težave z Dinkovim časom, da pa je knjiga vsaj v glavnih obrisih dognana. Prav tiste dni je bil v Bariločah tudi Gerhard Watzl, ki je prinesel s seboj vse fotografsko gradivo, katero je razvil in razmnožil Peter Arnšek. Spoznati človeka Watzlovega kova je čast in sreča. Watzl je pravzaprav tretji avtor knjige, dobavitelj slik. „Za Dinka in Arka vse, kar hočeta!“ je rekel. Mimogrede sva se pogovorila, da je bil Paul Hörbiger, stalni gost njihove hiše v Kitzbühl, moj sogojenec v šent Pavlu. Celo na kolodvor me je spremil Watzl lani, ko sem zapuščal Bariloče z najlepšimi nadami za uspeh knjige o Dhaulagiriji.

Letos me je čakal Bertonec, ko sem prišel v Bariloče. Nedelja je bila, novega leta dan. Nič nisem vprašal, sam je povedal: „Arko je šel Pod Skalco; če ne danes, jutri vam prinese pokazat, kar je že pretipkanega. Kaj malega še manjka.“ In je res prinesel še isti večer v hotel Lima, kjer je bilo kot v Gospiću ali Otočcu: le zakaj niso krstili hotel na Liko? Arko je razgrnil pred menoj pretipkani rokopis: tri svoja in dvanaest Dinkovih poglavij. Dvoje Dinkovih poglavij je še manjkalo, ker še nista bili dognani in zato tudi ne na čisto pretipkani. „Preberi najprej, potem bova govorila!“ je rekel in pozval gospo Katico, naj prinese liter vina, kar je že podobno intervjuju.

V prostih urah sem bral strojepis in komaj dohajal ženo, ki mi je sproti liste iz rok pulila. Čez teden dni, tisto nedeljo po Treh kraljih, je prišel dr. Arko spet v Limo, da se v miru pogovoriva, kar je pri takšnih stvareh potrebno. Čestital sem mu iz vsega srca k njegovim trem poglavjem in k ureditvi rokopisa. Zvedel sem že iz popravkov v tekstu, s kakšno natančnostjo sta sukala in izboljševala besede, stavke, smisle, pojme. Rekel je:

nosti tudi uprizorjena. Za oboje bo avtor dobil še redni honorar za ložbe.

9. Materialistično usmerjena dela ne pridejo v poštev pri razpisu leposlovnih nagrad.

10. Žirijo sestavljajo gg. Vinko Brumen, Lojze Geržinič, Ruda Jurčec, Milan Komar, Branko Rozman in Zorko Simčič.

11. Glasovanje razsodišča je tajno.

12. Razsodišče ima pravico proglasiti kakšno nagrado za nedoseženo, če misli, da predložena dela ne ustrezajo potrebnemu merilu kakovosti. Prav tako si pridržuje pravico združiti dve ali več nagrad in jih razdeliti.

Buenos Aires, 25. februarja 1956
Slovenska kulturna akcija

NOVE KNJIGE

V KNJIŽNICI

SLOV. KULT. AKCIJE

Baraga Friderik, Premishljevanje shtirih poslednjih rezhi. Ljubljana 1837. Str. 423.

Baraga Friderik, Zlate jabelka. Ljubljana 1856. Tretji natis. Str. 272.

Baraga Friderik, Dushna pasha sa Kristjane, kateri shele v duhu in v resnizi Boga moliti. Ljubljana 1858. Sedmi natis. Str. 648.

Rezek Antoine Ivan, History of the Diocese of Sault Ste. Marie and Marquette. Vol. I, Houghton 1906. str. 393. — Vol. II, Houghton 1907. str. 401. Z mnogimi slikami.

Burgtheater Wien, Festschrift zur Wiedereröffnung 1955.

Predsednik Körner o kulturnem delu v izseljenstvu. — Ko se je lani dunajsko dvorno gledališče povrnilo spet v svojo stavbo — prej poškodovano, zljaj modernizirano, je napisal predsednik republike v slavnostni spis ob tem dogodku uvodne besede. Primerja delovanje gledališča po raznih neprijetnih zaslinih prostorih z onimi Avstrijci, ki so morali v izgnanstvo, na tuje, zaradi političnih razmer doma. Usoda težko preskuša izgnancev, preseljenčev značaj in njegovo vztrajnost, če pa ostane zvest svojemu poslanstvu, je z vso močjo in na najbolj prepričevalen način prestal preskušnjo.

Drugi filmski večer poletne sezone Slovenske kulturne akcije je bil na vrtu Ilirije v Ramos Mejia dne 27. januarja zvečer. Za ta večer je kulturni oddelek francoske ambasade posodil film „Les

visiteurs du soir — Večerni gostje“. Delo podaja legendo iz srednjega veka in je film režiral vodilni francoski režiser Marcel Carné, v glavnih vlogah pa so nastopali Arletty, Marie Dea, Fernand Ledoux, Alain Cuny in Jules Berry. — Udeležba je bila zelo lepa (nad 60) in je vsebino filma pred začetkom razložil Ruda Jurčec.

Uspeh izleta v Luján. — Izlet v Luján na graščino Naveira je bil v nedeljo dne 11. marca in je izredno lepo uspel. Udeležilo se ga je 47 oseb, ki so se ob 10. uri iz Lujána podale z najetim avtobusom na posestvo Naveira. Takoj po prihodu je bil ogled grajskih znamenitosti, katere je razlagal č. g. Ciril Demšar C.M. Po ogledu je bila sv. maša v grajski kapeli, nakar so se izletniki podali na prostor v grajskem parku, kjer so prebili prijetno popoldne.

Kljub izredno vlažnemu vremenu je bilo razpoloženje med udeleženci izleta zelo razgibano, kar so potrdili zadovoljni obrazi ob povratku.

IZLET V SAN MIGUEL

Slovenska kulturna akcija priredi v nedeljo 25. marca celodnevni izlet na posestvo, ki ga ima za oddih svojih članov Federación de Círculos Católicos de Obreros v San Miguelu. Zberemo se ob pol deseti uri na postaji San Miguel, FC San Martín, odkoder odidemo na omenjeno posestvo, kjer bo ob prihodu sv. maša v tamkajšnji kapeli. Na sporedu je tudi ogled zvezdarne. Za hrano in pijačo bo preskrbljeno. Prispevek za člane 14 pesov, za nečlane 20 pesov.

Vsem slovenskim duhovnikom, ki bi jim bilo ustrezno plačevati knjižna izdanja, članarino ali mecenške prispevke Slovenski kulturni akciji potom opravljanja mašnih intencij, sporočamo, da jim to ugodnost lahko nudimo, po dobroti slovenskega duhovnika v U.S.A. Obrniti se je v zadevi na blagajnika Slovenske kulturne akcije, Ladislava Lenčka C.M.

„Knjiga naj bo dokumentarna, zato je bila potrebna potrpežljivost v miru.“

„Hitrica nikoli ni dobra, pa vendar sta rokopolis o pravem času končala,“ sem odgovoril.

V ponedeljek, drugi dan, sem se peljal k Bertonclju pod Tronador, kjer je pomagal prijatelju Frenku Jermanu pri gradnji okrepčevalnice za turiste. Zvečer sva prižgala svečo in sortirala Watzlove in še nekatere druge slike. Dosti slik bo, nič niso preračunane na efekt, vse pa res ilustrirajo tekst. Ni tako enostavno, kar napišeš pod sliko. Biti mora kratko in jedrnato, pa vendar popolno. Zelo prijetno je delati pri sveči, čeprav malo vidiš; malo vidiš z očmi, več s spominom. Vsi so že spali, ko sva še vedno obračala fotografije. Mea culpa, ker sem hotel vedno še kaj novega slišati in Dinko zna tako domače kramljati! Nisem slutil, da bom že drugi dan zapel visoki c in celo koloraturu, ko mi bo avtor Dhaulagirija uravnaval izpahnjene in zlomljene kosti na levi nogi mojega grešnega telesa.

Potem sem ležal. Obiskovala sta me Dinko in Vojko. Vojko mi je znosil vso knjižnico andinskega kluba. Ker nisem imel spanca, sem tudi dve, tri knjige prebral v 24 urah. Največ takih s Himalaje. Takrat šele sem spoznal veličino našega, slovenskega „Dhaulagirija“.

Ta, „slovenski“ Dhaulagiri pa je sestavljen takole:

Najprej so tu tri uvodna poglavja dr. Arka pod skupnim naslovom „Človek in gora“. V prvem, „Pod modro-belo zastavo“ nam predstavi prijatelja Bertonclja, kot se je razvijal in uveljavljal do odhoda na Dhaulagiri. V „Prometejski dram“ razvije zgodovino najvažnejših himalajskih vzponov in primerja odločitve posameznih gornikov v kritičnih trenutkih. „Pozorišče“ vsebuje poleg opisa naše gore tudi dosedanje napore za njeno osvojeitev. Arkov tekst zavzema približno šestino knjige.

Bertoncljev podnaslov se glasi: „Z argentinsko odpravo na Dhaulagiri“. Svoje delo je posvetil Dinko spominu Tončka Pangerca in Francisca Ibáñeza, svojih tovarišev iz gorniških navez. „Poslanstvo v Himalaji“ govori o poznanstvih in treningih, „Zamisel in njeno uresničenje“ bolj o tehničnih pripravah. „Popotni zapiski s štirih kontinentov“ popisujejo vožnjo iz Amerike čez Afriko in Evropo v Azijo in skozi Indijo, pa njena čudesa do tam, ko se nehajo udobnosti potovanja. „Dhaulagiri Mimal mal“ je pesem šerp, katerim je posvečeno 4. poglavje. „Po prepovedani deželi“, Nepalu, vodi pot „Skozi zgornje soteske reke Mayangdi“ in v 7. poglavju je odprava že „Na himalajskih ledenikih“. Zdjaj pričenjajo postavljati „Višinska oporišča“, to so pa že gorniška junaštva, polna naporov in premagovanja. Težka točka je tu „Hruška“, a še vedno gre pot „Kvišku“, dokler ne napravi pisatelj z zmrazjenimi nogami svoj „Umik skozi temo in meglo“, Watzl in Magnani gresta še nekaj stotin metrov naprej, pa se po zrelem preudarku „Pod vrhom“ vendar obrneta, da si rešita življenji. Vendar „Dhaulagiri“ terja svoj davek, življenje vodje in Dinkovega prijatelja Ibáñeza. „Slovo od Orienta“ vsebuje dosti spominov, med katerim so najlepši oni na slovenske misijonarje v Indiji. — V teh 14 poglavjih je nagromadenih toliko doživetij in spoznanj, da je to res knjiga, ki ji komaj najdeš para med himalajčicami.

O obiskih pri avtorjih pa še tole: Dr. Arko mi je nesel kovček z rokopisi prav v kupé. Zadnjih dveh poglavij in nekaj dodatkov še ni bilo zraven, pa je kmalu še tisto poslal. Prav tako še nekaj novih slik, med temi silno dragoceno: Tončka, Ibáñeza in Dinka skupaj na Catedralu. V prestolici na kolodvoru pa me je čakal urednik knjižne zbirke dr. Tine Debeljak. Nič ni vprašal za nogo in kako je bilo. Vprašal je samo, če nosim rokopis Dhaulagirija. Pomežiknil sem na kovček; Tine mi ga je iztrgal iz rok in hitel z njim proti izhodu.

M. M.

Opozarjamo na družabno prireditev Slovenske kulturne akcije, dne 15. aprila, z začetkom ob 18 v salonu Dekleva! Vsi člani in prijatelji Slovenske kulturne akcije ter naročniki njene založbe že zdaj pristržno vabljeno! Ker je med nameni prireditve tudi, zbrati nekaj sredstev v fond Slovenske kulturne akcije, prosimo naše članstvo, da sprejme v razprodajo srečke

umetniške loterije, ki bo nudila 20 del slovenskih umetnikov. Srečke so samo po 10 pesov in jih je le 1000 v prodaji. Vse prijatelje Slov. kult. akcije vabimo, da po srečkah pridno posegajo in s tem pomagajo naši ustanovi v njenih nemajhnih finančnih potrebah, obenem imajo možnost, da svoj dom okrase z izvirnim delom priznanih slovenskih umetnikov.